

TIẾNG NÓI GIỮA HƯ VÔ

Nguyễn Nho Nhựn

NGUỒN
xuất bản năm 1972

Trong Vườn Mùa Xuân

Vườn mùa xuân chợt tối
con chim đã bay rồi
bỗng thấy mình xa lạ
với linh hồn ma trôi.
Vườn mùa xuân âm u
anh nhìn trời không thấu
anh nhìn anh đui mù
anh nhìn em e ngại.
Và em chẳng dám cười
với anh chẳng dám nói
mẹ cười xin giữ kín
tiếng nói để mai sau.
Vườn mùa xuân còn đó
cây lá xanh ngút ngàn
với tình yêu ngụy tín
và cuộc đời hóa trang.
Lời hoan hô trên môi
nhưng tim anh bất lực
hai bàn chân rã rời
trên đường về sự thật.
Hai người bạn chết đi
một người bạn tàn tật

anh còn sống phải không
nhưng hồn anh đã mất.
Trong khu vườn mùa xuân
con chim đã bay rồi
anh nhìn theo chợt khóc
như thuở nằm trong nôi...

Thu Vàng

ở đây sâu đã vô chừng
em ngoài hiên cỏ ngập ngừng lá bay
gió thu buồn đĩnh ngọn cây
hắt hiu mộng nhỏ đan tay trời vàng

Những Lời Sương Khói

I.

đành cam chịu làm thân tàn ma dại
tâm hồn xưa bỗng mọc cánh không ngờ
với tình cảm bay theo lời ưu ái
phương trời này còn lại dấu chân thơ
với đôi tay ôm vạt nỗi niềm
những đêm nằm tính ngón đếm tương lai
lấy ảo tưởng làm vui quên sự thật
cơ nghiệp còn như tiếng thở dài
tình yêu đó bỗng buồn như bão lụt
lời xót xa thối gian dối nhau rồi
ôi tội nghiệp mùa xuân còn non dại
con gió làm rơi rụng cả màu tươi
với mắt nhìn phải mang tâm gương cận
tôi mãi tìm ý nghĩa cho riêng tôi
hồn ngự xuống với tim đập vội
tôi tìm tôi qua giao cảm con người
vào cuộc sống tâm hồn như sáng rỡ
bờ suy tư cát nổi tượng linh hồn
điều thầm kín sâu xa còn chưa tỏ
nên lời thơ thành phù phiếm vô ngần
thôi đành chịu lạc loài trong gió bão
khuôn mặt này cam nhận nỗi mĩa mai
trái sầu rụng theo tâm tay của tuổi
tôi mơ màng nghe đời vỡ làm hai

II.

vào cuộc sống nghe thân hình bỗng nặng
mạch máu đưa bao nỗi nhớ vào hồn
tôi bước vội vàng qua những nẻo suy tư
dõi mắt ngó theo phương trời cao rộng
tên tôi đó không ai buồn muốn gọi
thơ tôi đây cũng vô nghĩa như đời
ôi người yêu, ôi bạn bè, ôi tất cả
xin cho tôi được thấy những nụ cười
vội về mặt u hoài trong mộng tưởng
vội thân cao không chống nổi cuộc đời
vội trái tim đã mang nhiều căn bệnh
tôi bây giờ cũng chẳng phải là tôi
đã lạc mất hồn thơ trên đất mẹ
nên bơ vơ như một kẻ không nhà
tôi trông tìm trong đồng xanh mái rạ
chỉ còn trơ bao dấu đạn xót xa
tâm tay vội cũng xa vời thực tại
con chim xuân mang tiếng hót về rừng
tôi ở lại với áo cơm rách nát
hơi thở nặng nề tuổi trẻ cũng cùng lung
và người ơi nếu mai tôi chết yếu...
xin đừng buồn đừng khóc với khăn tang
xin người cười như hoa xuân mới nở
để hồn thơ vĩnh viễn được huy hoàng.

Bài Ca Du Mục

Thân Phận

bầy chim di rử về rừng
chiều sương trắng xoá buồn rung rung hồn
mặt trời đỏ chết trong buồn
khói bay đầu núi mây lung chung đèo
chênh vênh đồi đá cheo leo
người lên yên ngựa - người theo lối mòn
vội cõn nước lũ đầu thôn
tủi thân du mục - chon von bóng chiều

Bỏ Rừng

tôi từ rừng đến thăm em
tóc tai cổ thụ điệu khèn xa xưa

một thân du tử lạc loài
tuổi 20 cũng mệt nhoài suy tư
phố hoang núp dưới sa mù
buồn thanh niên đứng tiếp thu tủi sầu
nửa đời tôi vội về đâu
nay sông nước rộng biển sâu sóng dồn

Hành Trình

qua đông với biển bao la
ngựa rong bước một mây là cao nguyên
gió chiều gênh mắt đăm chiêu
lũng sâu thấp xuống men triều núi xanh
nhớ em tóc xoã cũng đành
đèn treo phố cũ - nhạc thành thị xưa
bàn tay trắng ngựa cuộc đời
nửa đời ôm mặt nửa đời nhăn nheo

Con Đường

nay tôi vào giữa con đèo
tôi qua thác thủ mai trèo trường sơn
bập bùng lửa cháy chiều hôm
khói mờ thung lũng - mây vòm thượng du
thương vàng trắng khuyết tàn lu
đời chưa là chuyên viễn du cuối cùng
lên cao trời đất bịt bùng
lối quanh co đến vô cùng thời gian

Tâm Sự Buổi Sáng

Anh thức dậy nghe mùa xuân chợt mát
phố hắt hiu những hình bóng đi về
anh nhẹ nhàng đọc lời thơ lục bát
ngó khắp trời tìm kiếm nỗi đam mê
và bây giờ như thấy mình xa lạ
anh soi gương bỗng nhớ dáng em cười
đôi mắt thăm hố sâu vùng sa ngã
môi si mê răng cắn chặt cuộc đời
buổi sáng ở đây sương mù bao phủ
dáng em mờ nẻo nhớ hoang vu
anh kiểm soát trí khôn bằng sách vở
nghe trong hồn lời thầy giảng âm u
với tất cả anh đi vào buổi sáng

cánh công trường đành khép chặt tuổi thơ
anh chỉ biết thả hồn theo mây gió
ngó quanh mình chúng bạn cũng ngu ngơ

Tuổi Xuân Của Chàng

người con trai bây giờ mới biết mình đã lớn
khi cảm thấy đôi tay dài và linh hồn mọc cánh
bốn mùa mang tình yêu quê hương chảy về vô định
và mùa xuân cũng hiện ra
bằng những cánh đồng những lũy tre xanh
mà chàng đã hưởng thụ
từ đó tâm hồn chàng đã biết bay vào vòng mộng tưởng
ôi một nàng tiên một thiên đường
bằng quả tim chân thành và lời thơ ưu ái
chàng làm lễ tấn phong tình yêu
rời những khốn nạn của thời đại
đã kết thành nỗi buồn thế hệ
lịch sử cũng bị nguy trang
bạn bè đua nhau đi tìm lý tưởng
còn lại mình chàng lạc lõng
nhưng lý tưởng của mọi người bây giờ
trở nên những tiếng nổ ghê rợn
những yêu thương bỗng biến thành hận thù
chàng bị rơi vào vực thẳm
và không còn gì ngoài tiếng nói chân thành
mùa xuân cũng trở nên mù loà
bây giờ còn đó súng ống đạn dược
chúng ta là những kẻ thừa hưởng chiến tranh
vòng kẽm gai rào quanh khu nhân đạo
mỗi người tự vệ lấy mặt nạ mà mang
để khỏi nhìn biết nhau qua tầm súng đạn
hả dạ chưa với những trò đùa phi nghĩa
những lý thuyết những ý nghĩa còn ai nghe ai biết nữa
ôi nước mắt khăn tang tình thương dân tộc
tôi không dám hé môi khi nghe mẹ già nức nở khóc
không dám nhìn khi thấy những đứa trẻ
mừng rỡ với y phục tang lễ
ý nghĩa nào còn sót lại đây
khi những bạn bè nửa chừng bỏ học
khi những đứa mấy lần thay năm sinh tháng đẻ
thu mình vào vỏ ốc thời đại
mặc cho gió lốc cuốn đi
với tiếng nói vẫn thì thầm thì thầm trong đêm
chưa dám thổ lộ

bây giờ tôi biết gọi ai trong giấc ngủ
người yêu rồi cũng tầm thường
tôi mơ thấy chiếc anh dưng bội tình rất lớn
bạn bè cùng nhau bệ vệ khiên đi
về một ngôi mộ không tên
trong đó hình ảnh thằng B thật rõ
ý nghĩa cuộc đời chỉ tìm thấy được trong hành động
nàng tiên đã bỏ đi và thiên đường đổ vỡ
chàng chỉ cười với nước mắt
ôi những hèn mọn xấu xa làm chàng phẫn nộ
vào cuộc chiến này với bao nỗi ưu tư
tuổi trẻ vẫn xót xa cùng khốn
trong tim chàng vết chém vẫn còn nguyên
lời tưởng niệm vẫn còn thiếu cho
bạn bè đối với lịch sử này
và linh hồn chàng bốc cháy
tuổi xuân chàng biến mất!

Truyện Cảm

bây giờ tôi mới nhớ đến nỗi buồn của tôi
mà nàng đã kết thành chuỗi đeo trước ngực
từ khi nàng biết tôi là một loài mây
mang mùa xuân của nàng đi mãi
chiến tranh biến tôi thành một gã cuồng trí
tôi bắn vào đầu nàng
mỗi đêm - chính là mặt răng rạn vỡ mang hình ảnh người yêu - bằng những viên đạn đã
vô tình làm nên lịch sử mà không được hưởng chút vinh dự nào
ở đầu rừng góc núi những người lính hát nghêu ngao bằng ý nghĩa của thực chất ái tình
mà họ thường gọi đàn bà là chân lý
gió núi mưa rừng xói mòn dân tuổi trẻ
như những hốc đá cho loài dã thú ẩn núp
ý nghĩa cuộc đời tôi ở đó
này những Lộc những Kịp những Nho những Phụ
hãy làm một cái gì để chứng minh
chúng mày có lý tưởng
dù rằng mê gái
trên cao kia linh hồn nàng vẫn chiếm ngự
tôi bắn nàng mỗi đêm để được nghe
trái tim mình rung động
tuổi trẻ cũng tan ra như vết dầu loang
và tôi tự hỏi kinh nghiệm cuộc đời là ở những lần tiến quân
hay ở những lần được trở về thành phố
vốn liếng của tôi cũng không còn gì
ngoài nỗi buồn mà nàng đã kết thành chuỗi

đeo trước ngực
làm bùa hộ mệnh

Nói Với Quê Hương

khi tất cả ngủ quên miền lịch sử
ngọn đèn nào soi thấu được tim con
khi hòa tiễn chạy quanh vòng quỹ đạo
nhưng làm sao bắt gặp được linh hồn
con từ đó bước chân đầy lư lạc
quê hương đâu ôi là những đường mòn
bao lý thuyết đã cấm cờ chia lối
con đi hoài trên những nẻo đất hoang
gió đổi hướng như bao lần biển động
thuyền đã trôi phiêu bạt mấy bến bờ
con ngất ngưỡng phen bua cùng nòi giống
rằng Việt Nam Việt Nam con tôn thờ
cha đã bảo tại sao con khờ khạo
mẹ thường lo con ốm yếu thân gầy
đường thiên lý thân ngựa gầy kham khổ
vết xe tang đánh ghi dấu tháng ngày
bước chân đi nghe vỡ tung tình cảm
mảnh hồn rơi theo ý nghĩa khôn cùng
ngó trước mặt bóng mình in dưới nắng
đó là người muôn thuở vẫn thủy chung
bỗng từ đó con thấy mình biết khóc
biết yêu thương từng ngọn cỏ ân tình
con không nói nhưng lòng con đã hiểu
người ơi người sao người vẫn lặng thinh

Cánh Đồng Tình Yêu

ôi nỗi buồn là đó
trên những cánh đồng mùa xuân chỉ còn cỏ khô
lửa đã đến và cuộc đời quay lưng
chiến tranh cất lời ca hát
bằng vết thương trong tim mọi người
loài chim trắng bay
lên nóc giáo đường rũ cánh
mọi người bắt đầu cầu nguyện
em đã tìm những thứ hoa đẹp
trồng lên cánh đồng cỏ khô
cho mẹ hiền ngủ yên trong đó

với nụ cười không bao giờ tắt
em xõa tóc tình yêu kết thành nhà
thế giới về ngủ yên trong đó
anh cũng ở trong đó với những cây đàn
chúng mình cùng hoà tấu những bản tình ca bất diệt
và thế giới khiêu vũ
lửa đã bắt đầu cháy
quả đất quay cuồng
quê hương phần nộ
em vẫn thản nhiên ca hát trên cánh đồng cỏ khô
anh đã đập cây đàn để phản đối em
nhưng thế giới vẫn khiêu vũ
lửa cháy trên cánh đồng cỏ khô
mọi người được hồi sinh bởi tình thương
cánh đồng cỏ cháy bắt đầu tươi tốt
bằng mầm xanh vĩnh cửu của quê hương
loài chim trắng mùa xuân lại ríu rít bay về làm tổ
chúng mình cùng hát những bản tình ca bất diệt
ôi quê hương lý tưởng
ôi anh ôi em
niềm tin yêu ở đó

Dư Âm

đã thấy nhiều rồi trăng với sao
sầu theo xóm vắng ngựa mặt chào
mang tâm tư lạ qua truyền kiếp
suốt khoảng trời mây đan díu nhau
từ đó tôi thương tôi vẫn vợ
nghìn năm sương khói mãi bơ phờ
mà trông hương sắc mờ nhân ảnh
chết giữa lòng đời những dáng thơ
đón nắng cầu vui những ngát ngây
tìm đâu ra nữa hỡi linh hài
ngày mai không hẹn ai còn mắt
nhạc sống hòa lên cho máu say
với người yêu nhỏ khuất ngàn thương
hình bóng mang theo những đêm trường
nếp duyên yêu điệu bưng ảo giác
kiêu diễm xa vời cho vấn vương
lá thắm mùa xuân những rêu phong
bèo trôi hoa dạt một dòng sông
sóng cuồng vùi dập lên tình tự
đôi mắt nhìn theo lại nảo nùng
đôi mắt nhìn theo đến vô biên

đur âm này cũng lạc kỷ nguyên
hát khúc xuân hành chân gõ nhịp
cho rộn ân tình giữa ma thiêng

Tuổi Học Trò

xinh xắn quá nụ cười vây kín mộng
chút cơ đồ ít sách vở trên tay
đầy mơ ước những nay chờ mai ngóng
cũng dại khờ theo từng chiếc lá bay
mắt tha thiết ngây thơ tà áo trắng
lòng van nài mà bỏ ngõ mùa xuân
ý thương nhớ nhưng ngại ngùng e thẹn
buồn vu vơ băng khuâng mãi không ngừng
ngôi trường đó bỗng trở thành man dại
nhốt linh hồn giam giữ cánh chim này
nhưng mãi muốn bay lên vòm trời lạ
tìm thiên đường lạc mất ở đâu đây
bút vẫn viết trên giấy đầy hiu quạnh
thân vẫn ngồi trên chiếc ghế rung rinh
mà như tưởng kiếp học trò bất hạnh
dòng tháng năm mang âm hưởng riêng mình
rồi phượng nở ve sầu lên tiếng gọi
vang lời ca đón chim trở về ngàn
tờ lưu bút mơ màng vang nắng chói
tuổi học trò rồi cũng thả đi hoang

Bài Ca Của Một Người Đang Sống

ôi vũ trụ tôi bước vào cuộc sống
bước lạc loài hoang vắng giữa trời mây
bấy nhiêu năm qua thế hệ trung bày
mang dư ảnh say sưa niềm dĩ vãng
có phương nào một ngày hai buổi sáng
cho tôi về ôm ấp mộng hoa niên
nhưng hư vô còn trăm vạn nỗi niềm
tôi khờ dại nên mãi đành thua lỗ
tôi yêu thương những con người kiêu ngạo
lời nói suông không chứa nổi cảm tình
mưa thêm buồn với tâm sự làm thình
chờ nắng ấm những đêm về bất hạnh
núi dài sông sâu biên đời cuốn mạnh
nước ngược xuôi mang thuyền đó về đâu
trót ưu tư như thác lũ đục ngầu

tìm bản ngã xin nguyện cầu Phật độ
mùa xuân về thêm những lần gãy đổ
chuyện bây giờ ai hiểu được mai sau
tôi nhìn người sao vẫn thấy u sầu
thêm hoang lạnh trên nẻo đường lạc hướng
sợ hết xuân tình mai hoang tàn vất vưởng
tôi từng ngày cảm niệm lấy thân tôi
núi kéo từng trang kỷ niệm qua rồi
oi vũ trụ ta đi vào cuộc sống

Niềm Cô Đơn

quá khứ đó vùng ấu thơ yên ngủ
giữa thời gian người không tỏ mặt người
khi cúi xuống nghe trong lòng đất chuyển
nổi nhọc nhằn ghi chứng tích đôi mươi
đường mùa xuân qua đèo cao gió hú
bước chập chùng tìm tình ái bao dung
mà dư âm tiếng ca còn đâu đó
hồn vẫn xanh theo lá núi cây rừng
bàn tay khép bốp tan từng lứa tuổi
trời chợt mưa rồi chợt nắng không ngờ
nẻo sa mù cánh chim về lạc hướng
ngó cuộc đời thấy lá rụng vu vơ...
niềm hoang mang ghi sâu vào giấc ngủ
đêm điêu tàn đã lẫn trốn trong tim
và đam mê hãi hùng cơn ác mộng
cố hét cho to nhưng vũ trụ im lìm
với những ngày đi hoang cùng lối nhỏ
mệt mỏi trở về nhận lãnh cô đơn
với những chiều đi qua thành phố
người con gái bỗng quay lưng giận hờn...
nổi ngông cuồng bay theo làn khói thuốc
nổi đại khờ hiện diện khắp trời mây
nổi yêu thương như mùa đông giá buốt
những khúc ca hoang làm sao ấm hồn này!

Mây Và Gió

khi em là mây anh đã là gió
khắp phương trời mây với gió nương nhau
và e ấp gió dịu hiền tình tự
mây e dè theo lối gió bay xa
thương những đêm vào si mê huyền hoặc

gió âm thầm ve vuốt mãi dáng mây
mây thì đó nhìn trăng sao e thẹn
anh vì em mà lạc hướng nơi đây
ôi vũ trụ điên cuồng mây gió loạn
dáng mùa xuân tội lỗi giữa bầu trời
cây với lá xin hiến mình ca hát
gió và mây gặp gỡ giữa chơi vơi
anh vẫn biết em của ngàn phương ấy
nhưng mặt trời còn nắng ấm hôm nay
mình gặp gỡ để rồi mai chia cách
biết bao giờ mây với gió bên nhau

Âm Diệu Tình Yêu

lòng ngỡ vực bồng buồn màu mây tím
gió ngang tàng rồi gió vội về đâu?
xơ xác cỏ xanh xao ngày tháng đại
cuốn linh hồn thương nhớ đó theo nhau
em chạy trốn giữa lòng anh sa mạc
mà phấn son chôn vết tích học trò
với biển cả vang sóng rền ngỡ ngác
dấu tình yêu theo nước cuốn dạt dờ
kỷ niệm rong rêu trôi xuôi bờ lá đổ
dòng sông vùng tuổi nhỏ bồng khô khan
trơ sỏi đá giữa hư vô cát lờ
hoa cỏ sầu em khắc khổ dung nhan
nắng đã nhiều tìm không ra bóng mát
nên anh làm mây tình ái che em
nhưng sương gió làm mòn thân du mục
và bây giờ thấy vũ trụ mông mênh
con én nhỏ những lần bay về thành phố
điệu mùa xuân nghe ríu rít trên cành
nhưng hoảng sợ én vội vàng đi mất
anh thấy tình trôi trong mắt em mong manh
còn vẻ đẹp trong phương trời vô định
trăng sao đầy thân thoai kiếp bơ vơ
anh đuổi bắt tình yêu không suy tính
nên ngàn năm em vẫn nét sâu thơ

Người Con Quê Hương

tôi nhỏ dại dưới nôi sâu của mẹ
ương linh hồn trong luống tuổi quê hương
bằng thấm thiết lời ca dao dịu nhẹ

tháng ngày đưa lối nhớ mùa thương
đồng lúa xanh, nương dâu, rẫy sắn
dâng niềm vui trang trải với xóm làng
dù yếu đuối tôi cũng cùng góp sức
khi vụ mùa rộn rịp chuyện nông tang
bởi dòng sông Thu mang phù sa hiền dịu
trười quê hương như sữa mẹ ngọt ngào
người dân lành vốn khát thèm cách mạng
tôi lớn khôn bên chiến lũy bờ rào
và từ đó tôi mang nhiều kỷ niệm:
ngày ầu thơ bom đạn réo tương tàn
ngôi nhà cháy còn trơ tường ủ rũ
khóm tre còm không mọc nổi măng tơ!
bởi quê hương này quý hơn thân xác
bao hình hài ngã gục đắp tương lai
trong trận chiến tôi là người yêu nước
trong đau thương tôi là kẻ bất tài!

Cảm Nghĩ

phương trời đó thêm tuổi đời hiện diện
nửa mái đầu nghiêng ngửa dáng thơ ngây
thôi tình ái bây giờ thành cuộc chiến
giữa mộng mơ và đổ vỡ dâng đầy
còn chứng tích sóng linh hồn xáo động
kỷ niệm nào đã ném bỏ vào đây
lời an ủi cũng thành bao khoảng trống
mặc thời gian đến vùi lấp thân gầy
trong im lặng ôm phận mình thỏ thẻ
xin nguyện cầu chút hy vọng ngày mai
xin sắp lại những cảm tình nát vụn
cùng dư hương ngày tháng cũ phôi phai
vì còn nợ nên phải nhiều dâng hiến
nợ tình yêu nợ cơm áo lưu đầy
vẫn đền bù nhưng hãy còn luyến tiếc
vì mai sau tìm đâu lại phút này
trang nhật ký thêm những lần ghi dấu
lời hôm nay từng nét chữ rung buồn
còn lại đó nửa cuộc đời phong kín
giữa màu xanh xin cúi vác đau thương
niềm dung ái cũng theo về nhưng nhớ
màu áo phai tâm hạnh phúc mơ hồ
còn trông gì khi mây bay theo gió
mãi đi xa không định hướng bao giờ

Điệu Tình Thứ Nhất

với tuổi trẻ lớn chưa tròn khuôn mặt
vội nụ cười còn e ấp niềm vui
anh chợt thấy giữa khung trời phiêu lãng
những bướm bay nghe thân phận bùi ngùi
đành mang trọn tình yêu làm vốn liếng
tặng cho em với ý nghĩa của đời
chút hạnh phúc theo niềm thương xuất hiện
anh trở về tìm lại ánh sao rơi
con phố nhỏ bỗng bừng lên điệu sống
dáng kiêu hùng làm đẹp tuổi quê hương
ngày tháng hạ em nghiêng vành nón trắng
vội tà áo bay thành vũ điệu dị thường
thư không viết chỉ mong lần hò hẹn
một thoáng nhìn cũng đủ ấm lòng thương
em vẫn ngại như ban đầu e thẹn
nên mây trời còn mãi mãi vấn vương
rồi những ngày mưa buồn không muốn học
vĩnh điện u trầm rợn nét rêu phong
anh thấy rõ từng ngày xanh đã mất
dáng em về như dáng mùa đông
nên tuổi trẻ ôm mặt trời ca hát
xin nắng vàng đừng đốt cháy mùa thơ
cho cuộc sống dâng tràn lên điệu nhạc
cho em còn nguyên vẹn em bây giờ
nghe hơi thở mang theo nhiều ảo tượng
điệu tình đâu còn đọng lại trên môi
anh chợt thức giữa muôn vàng ánh sáng
nhìn lên ngại thần tượng có em rồi!

Tiếng Ca Mùa Đông

còn gì không em trong nỗi buồn bé nhỏ
từng đợt mây trời nối tiếp rủ nhau đi
gió mùa đông về bao phủ kinh kỳ
em có thấy mặt trời xưa tan vỡ
anh đứng lại nghe tâm hồn vỡ ngỡ
loài cây buồn cúi mặt bỗng reo vang
sờ trên môi tình ái đã khô vàng
bằng tấm thiết anh ôm hồn chạy trốn
mưa đã nhiều ôi mùa xuân khôn đốn
loài chim hiền tìm mãi nắng yêu thương
như dáng em đi giữa mưa gió vô thường

anh tìm thấy một mùa xuân bất diệt
rồi những hoàng hôn mang nhiều tha thiết
anh một mình ngồi hát bản tình ca
bao dư âm bay theo gió chan hoà
đành ôm mặt nghe vô vàn quyến luyến
ngày đi qua bằng cơn mưa hiện diện
em có còn xoã tóc nhớ thương anh?
con đường xưa xác lá đổ tan tành
thành phố cũ cũng mang hồn bệnh tật
anh thì mang của em niềm tin trong mắt
dù mùa đông làm úa vỡ dung nhan
anh vẫn xin vẫn xin tuổi trẻ đừng tàn
còn gì không em trong mùa đông đó?

Thân Chim

thời ngày đã buồn đêm cũng âm u
hồn đã hoang mang theo bóng tối mịt mù
con chim trắng một mình trong bão loạn
hót tiếng rụt rè bay lạc chốn hoang vu
rừng nhân sinh lá khô vàng bốc cháy
bằng tâm hồn đen chim vỗ cánh thiên thần
bằng ý thức trên cao chim nhìn xuống
đời điêu tàn thân phận mỏng lắm than
ôi sấm sét không làm chim khiếp sợ
và bão giông tạo ý nghĩa điên cuồng
mưa càng nhiều trên những vùng đất chết
cây vẫn xanh trong lịch sử khốn cùng
chim từ đó theo màu xanh lớn dậy
bay đi tìm tổ ấm khắp trời xa
đôi cánh trắng đong đưa niềm dung ái
chim bay hoài lạc lõng giữa sương sa
rồi một sớm trong khu rừng ảo vọng
bao tiếng reo mừng đón chim trở về
nhưng thân chim vết thương tràn máu đỏ
ôi khu rừng bỗng cháy giữa cơn mê

Bé Bông

con én nhỏ bay về khung trời nắng
em ngồi nhìn theo lối gió, mùa xuân
giống đời qua làn tóc rối như rừng
mà chợt tưởng thiên đường mùa hạnh phúc
tranh sách vở theo thời gian thúc giục

nhưng tay hiền chưa dám viết tình yêu
màu mắt đen còn kín vẻ mỹ miều
mà buổi sáng ý thơ hồng lên má
làn môi rung theo cung đàn xa lạ
nhưng em buồn cánh én đã bay đi
giòng sông kia mang nỗi nhớ nhưng gì
chảy lạc lòng bơ vơ tìm sự sống
em con gái loài hoa thơm bé bỏng
mà son thơ phấn dại cũng ngại ngừng
mơ ước nhiều rồi cũng chỉ hư không
tay khép chặt cho vơi niềm hoang lạnh
vòng tay chặt nhưng hoa đời mỏng mảnh
phấn hương này rồi cũng bỏ đi hoang
còn gì đây khi lứa tuổi điêu tàn
lúc nghĩ đến hồn rung rung muốn khóc
mà ai bảo em buồn cho khô nhọc?
xuân học trò dang nét ngọc lời thơ
nhưng tình yêu lại lạc lòng bơ phờ
như hoa trắng giữa đời hoang cát nóng
em từ đó thương phận mình bé bỏng
nên ngoan hiền về ôm ấp mùa xuân
giòng đời qua làn tóc rối như rừng
mà mơ tưởng thiên đường mùa hạnh phúc

Khi Trở Về Vĩnh Điện

khi trở lại thấy tường xiêu ngói đổ
nền trơ vơ đón đợi bước chân về
dáng ai đứng ngập ngừng bên khung cửa
nhật từng hòn gạch vụn tái tê
khi trở về con đường cây lá rụng
quán ngày xưa ôi bè bạn đâu rồi
nghe hoang vắng nỗi kinh hoàng thất thủ
hồn đa sầu giữa lòng phố âm u
tìm đâu nữa bóng em cùng sách vở
ngôi trường xưa còn mũi súng lăm le
anh bờ ngõ tìm về thôn xóm cũ
dấu điêu tàn xơ xác những lũy tre
mẹ gượng vui đón mừng sau mái rạ
đàn em cười - còn may mắn anh ơi
bom đạn nổ nhưng căn nhà vẫn đứng
dáng yêu đời còn đọng lại trên môi
buổi chiều xuống đầy vọng âm tiếng súng
thấy hắt hiu cánh đồng trống bao la
căn hầm nhỏ nhốt bao niềm hy vọng

mong mặt trời xoa dịu nỗi xót xa
khi trở về thấy ngại ngừng cuộc sống
nỗi ưu tư cửa đóng với then cài
thương số phận con phố buồn ngủ gục
chờ ánh đèn soi thâu ngày mai

Một Lần Đó

một lần đó anh ngập ngừng ngại nói
như ngày xưa cơn gió thoảng qua thổi
chắc em nhớ nhưng xin đừng vội hỏi
bàn tay không anh khép chặt lại rồi
một lần đó anh còn xao xuyên quá
đáng ai đi anh cứ tưởng em về
mắt môi mòn trong từng hơi thở lạ
mặt trời lên thêm ý đẹp miền quê
một lần đó anh viết vào trang giấy
bài thơ tình thứ nhất có trăng sao
có mùa xuân có mùa thu có mùa đông bão dậy
trên đỉnh trời có áo lụa bay cao
một lần đó có giận hờn thương nhớ
mùa hạ về thổi là gió heo may
anh dù nói nhưng em còn nức nở
chim vội vàng cất tiếng hót rồi bay
một lần đó thổi trở thành quá khứ
như ngày xưa cơn gió thoảng qua thổi
chắc em nhớ nhưng không còn lời nói
bàn tay không anh khép chặt lại rồi

Những Cánh Đồng

nương lối nhỏ đi theo vào mạch sông
những cánh đồng mang sắc ngọt phù sa
xóm làng đó chung hoà mình nắng ấm
trái yêu thương lên lá cỏ mận mà
đồng tháng tám mang nụ cười tin tưởng
bà mẹ già ái ngại ngóng chờ con
mùa chinh chiến sao mịt mù tám hướng
mong con về vui với lúa ngô non
đồng tháng ba mang mồ hôi nước mắt
người vợ hiền đã khóc một mùa đông
chờ anh về kể chuyện buồn mưa nắng
mà quê hương vẫn giữ mãi một lòng
là những cánh đồng ươm tình thương của đất

trái nhân từ cây quả cảm mọc lên
dù một nắng hai sương bốn mùa chật vật
cây đâm chồi nảy lộc vẫn còn xinh
là những cánh đồng bao đời hiu hắt
mà đói no không hện đến bao giờ
với lịch sử vang lời ca diu dặt
người dân nghèo thương luống đất nên thơ
là những cánh đồng ôm thương đau hạnh phúc
nắm mồ xanh bao dĩ vãng không ngờ
cây tương lai nở hoa bằng sự thật
những cánh đồng vang tiếng hát trong mơ

Nói Với Mùa Xuân

có những gì vui thú
cho lời nói hôm nay
thông điệp của tuổi trẻ
gởi theo cùng gió mây
trời cao và biển rộng
với đời sống mịt mù
đôi mắt đen sâu mọng
vẫn nhìn hoài âm u
bàn tay là củi mục
nên loài hoa điêu tàn
linh hồn đầy lá úa
nên màu xanh tan hoang
xin loài chim cứ hót
bài ca của đất trời
muôn năm người thèm khát
tiếng chim này đây thôi
xin loài hoa cứ nở
cho đẹp những nụ cười
loài sâu rồi sẽ chết
trong màu sắc xanh tươi
xin mùa xuân cứ đến
tôi ngồi đây đón chờ
nắng có dù thiêu đốt
tôi vẫn còn làm thơ
tiếng ai ngoài lối gió
nói thầm với tình yêu
mắt nhìn qua cửa sổ
càng bàng hoàng bấy nhiêu...
đành lang thang mà hát
bài ca kẻ độc hành
tuổi đời vèphiêu bạt

như những dòng sông xanh
tôi sẽ chào mùa xuân
bằng lời thơ đẹp nhất
vang từ mái nhà tranh
với bao niềm chân thật
dù vòng đai nước mắt
phong toả một khung trời
dù tiếng rền bom đạn
doạ nạt từng con người
mùa xuân mùa xuân ơi!

Những Khúc Ca Hoang

mơ
bóng em cười éo lá
lời tình ái van xin
cõi hôn anh xa lạ
nụ hôn cài môi em
phù thủy
làn tóc dài trong sương
môi má hồng mộng chín
mắt đời mọc tình thương
thân mùa xuân khép kín
ém tôi vào cơn điên

Thơ Từ Bệnh Viện

hồn dật dờ ngày tháng
nghe mưa bão trong đời
lưỡi dao nào đã chém
vào mạch sống tương lai
thân lữ đừ vô vọng
mang mang cõi u trầm
một tâm hồn sóng vỗ
một bóng hình tả tơi
thơ sầu xanh bóng lá
ngày nào không quạnh hiu
con sốt là độc dược
âm thâm viên trụ sinh
từng đêm trùng mắt đỏ
thác đổ dồn trong tim
ai gọi tên giữa tôi?
đâu bạn bè anh em
mỏi lưng giường tội nghiệp

ăn từng bữa vô duyên
hạt đắng cay thiếu máu
như mảnh đất quê hương
vỡ vàng nhà thương thí
mùa xuân trơ nhánh cành
ngày không ai thăm viếng
xin cuộc đời lãng quên

Xuân Và Cuộc Đời

loài hoa nào mới nở
trên đường về hôm nay
trên môi tôi cũng chớm
một nụ cười khô gầy
với tâm hồn bé bỏng
chưa biết mình lớn khôn
đọc từng trang sách nhỏ
tìm nghĩa đời héo hon
đi qua từng lối sống
với tuổi thơ lăn tròn
mười tám vòng vừa khỏi
thân hình cũng uốn cong
tình yêu rồi chợt thức
bằng hơi thở u hoài
bằng dáng người con gái
với nỗi buồn tương lai
ôi bạn bè từng đưa
đem tiêu phí mùa xuân
không người mua kẻ hỏi
nên trở về hoang mang...
trông chờ từng ngày đến
mùa xuân nào đi qua
cho tôi xin ý nghĩa
để đời bớt xót xa.

Nhớ Một Người Thơ

là thiên đường đổ vỡ
là nước mắt vây quanh
quan tài người thi sĩ
tiếng nấc nghẹn sao đành
là năm mò định mệnh
là bạn bè nhớ thương
sa mạc ơi sa mạc

bây giờ là vẫn vương...
ý thơ trả cho đời
hình hài trả cho đất
sa mạc ơi sa mạc
thương vì sao đã tắt
và khi chết
loài chim buồn trên cây
lòng đất khóc nông nổi
nhỏ lệ thành sao gầy
bay bay về muôn lối

Chuyến Về Cuối Năm

thôi già từ thành phố
anh trở về đây em
chiếc xe già mệt mỏi
kéo nỗi buồn cuối năm
con đường dài trước mặt
vớ kẻ lạ người qua
người tài xế im lặng
vớ một vè xót xa...
chuyến xe thành mệt mỏi
đầy tiếng nói ồn ào
anh vẫn ngồi ở đó
vớ tâm trí nôn nao
mười chín mùa xuân đến
cũng vẫn như bao giờ
quê hương mù khói lửa
tô đậm thêm tuổi thơ
như chiếc xe này đó
như con thuyền nhấp nhô
anh đi vào tuổi lạ
lý tưởng vẫn cần khô
mùa xuân nào có đến
mái tranh vẫn trầm buồn
thời gian nào có hết
mẹ già vẫn đau thương
thôi già từ thành phố
anh trở về đây em
tiếng súng xa vẫn nổ
tâm hồn anh tối đen

Vai Tuồng

tôi dậm chân nông nổi
đóng vai người ăn mày
đi hành khất tình thương
lại bị người ruồng rẫy
tôi vô cùng ngu ngơ
đóng vai chàng thi sĩ
chống đối và ngợi ca
lại bị người mai mỉa
tôi quay cuồng châu thân
đóng vai nhà ảo thuật
lừa dối rất tài tình
lại bị người trục xuất
tôi vỗ tay đứng cười
đóng vai một triết gia
khinh mạn cả cuộc đời
lại bị người ó la
tôi giận tôi quá đỗi
đóng vai hề thử sao?
diễn những trò vô lối
lại được người hoan hô
tôi không còn hiểu nổi
lòng người thích thế sao
chừ đóng vai gì nữa
cho được người hoan hô?

Âm Diệu Vào Đời

anh đi ngơ ngẩn xin ân tình thừa
xỏ tay vào túi tránh mưa
nụ cười chưa đủ để mua lòng người
phì phà khói thuốc đầu môi
anh làm gì được với hơi thở này
ngàn năm rồi cũng là đây
hai bàn chân với hai bàn tay diễn trò
anh nhìn anh với âu lo
những bài thơ đó như tờ truyền đơn
còn ai đàm tiếu gì hơn
ôi mây khôn khó không cần có tên
bạn bè khắp nẻo lãng quên
lá thư không đủ bù đắp nhớ thương
giận nhau đôi chút là thường
rồi thôi tất cả vào đường chiến chinh
trăm năm trong cõi u minh
đốt lò hương ấy tìm quên cuộc đời

Đám Tang Qua Thành Phố

đám tang qua thành phố
lạnh lùng như gió mây
nhà hai bên đồ nát
còn tro dánh xương gầy
cây gục đầu cúi lạy
bụi mờ làm khói hương
mưa phùn làm nước mắt
khóc cho người tha phương
đám tang qua thành phố
cỗ quan tài rung rinh
chiếc xe kéo ọc ạch
cô đơn và cô đơn
đám tang qua thành phố
có một người như điên
không ai là thân thích
thương linh hồn vô danh
đám tang qua thành phố
tất cả đều im lìm
gã kéo xe mệt lã
cỗ quan tài rung rinh
chiếc quan tài lặng thình
người chiến sĩ vô danh
xin mặt trời soi sáng
cho linh hồn Việt Nam

Nhìn

tôi nhìn tôi với cô đơn
biển vang sóng gọi nổi hờn nghìn thu
tôi nhìn tôi với sa mù
một thân mệt mỏi âm u lối đời
tôi nhìn tôi với tương lai
vọng đầy ảo ảnh bước dài hoang liêu
tôi nhìn tôi với tình yêu
cho vay nước mắt mượn nhiều niềm vui
tôi nhìn tôi với bụi ngùi
lênh đênh lối gió cát vùi dấu chân
tôi nhìn tôi với phân vân

Ngày Sài Gòn Cô Độc

nắng buồn đọng giọt cô miên
tường linh hồn lạc giữa miền rừng hoa
chân nai lạc lối quan hà
so vai vuốt tóc ba hoa cõi người
mắt tươi son đỏ đầu môi
nhà cao đường rộng đời tôi nơi nào
thở mơn từng nhịp tiêu hao
đèn xanh đèn đỏ thôi chào nghe Thuyên.

Trùng Dương Ảo Diệu

vũ trụ ngàn năm đẹp ý trời
còn đây huyền hoặc thuở sơ khai
trắng soi tình tự truyền hơi lạ
biển động hồn xanh lên bóng mây
sóng động hồn thơ lên kỷ nguyên
ngàn phương mỹ ý góp nên duyên
nước xanh màu mắt dôn phong vũ
nghe rộn thanh âm đời chợt nghiêng
biển động hồn xanh giữa hỗn mang
hùng vĩ từ xưa vẫn tung hoành
con thuyền lạc bến về hoang đảo
dựng địa đàng riêng giữa thế gian
hoà khúc xuân hành với núi cao
biển đêm dạ hội lửa sôi trào
sóng thiêng về ngự rền chinh chiến
chói sáng bùng lên giắc chiêm bao
đây thái bình dương của riêng em
giang san tình ái mộng thiên thần
với muôn ngàn ngọc xin dâng hiến
xây những lâu hoa giữa biển xanh
hỡi những du thuyền hãy về đây
chung nhau dự lễ tấn phong này
huy hoàng ảo diệu mơ hồ nhạc
ngọn hải đăng sâu cũng đắm say
vượt bước giang hồ biết về đâu?
người đi nghe rộn đến tinh cầu
em về hát khúc ca thân tượng
hồn biển xanh lên ý nhiệm màu?

Lời Cuối Năm

nhìn hoài trời lại thêm xa
buồn theo mưa nắng sơn hà hắt hiu

theo về con phố dập diu
võng xe ngựa đã qua nhiều cuối năm
bây giờ hồn bỗng tần ngần
dăm ba sợi tóc bao quanh tuổi đời
khoanh tay rồi lại nhìn trời
chim bay lạc xứ mây trời hững hờ
ngồi đây nhìn lại tuổi thơ
hoa chưa muốn nở đợi giờ khai sinh
em ơi buồn vẫn riêng mình
phấn son mấy lớp cũng đánh cách xa
hai mươi tuổi vẫn chưa già
em trong gói mộng tôi xa mái trường
rời đi vào bóng mù sương
tôi còn có một tình thương vô tình
ngày tàn theo bóng u minh
tôi ngồi đây nhớ phận mình cuối năm
ngày qua toả bóng ăn năn
tôi ngồi đây để mùa xuân không về

Tiếng Nói Giữa Hư Vô

Với Tuổi Trẻ

thôi chim đã lạc xa rừng
cánh mơn đã mỗi giọng ngừng hát ca
mịt mù giữa khói sương sa
thanh âm đã thú chan hòa đuổi theo
thiên đường giờ đã nhắm nheo
mùa xuân vang vọng tiếng kêu tử hờn.

Với Con Người

thôi người đã lạc linh hồn
thân thành đá sỏi giữa cơn thương đau
vẫn xa vời những tinh cầu
nhân danh thượng đế ban câu ân tình
cho ngàn năm lá vẫn xanh
cho con người thấy tội mình sát nhân
với đời sống
bàn tay run rẩy phân trần
van xin cơm áo không cần công danh
nghe xa hồn võ chiến chinh
con đò sóng vỗ đành chìm đáy sâu
hải hùng núi bỗng thêm cao
cho tha nhân đến nguyện cầu tương lai.

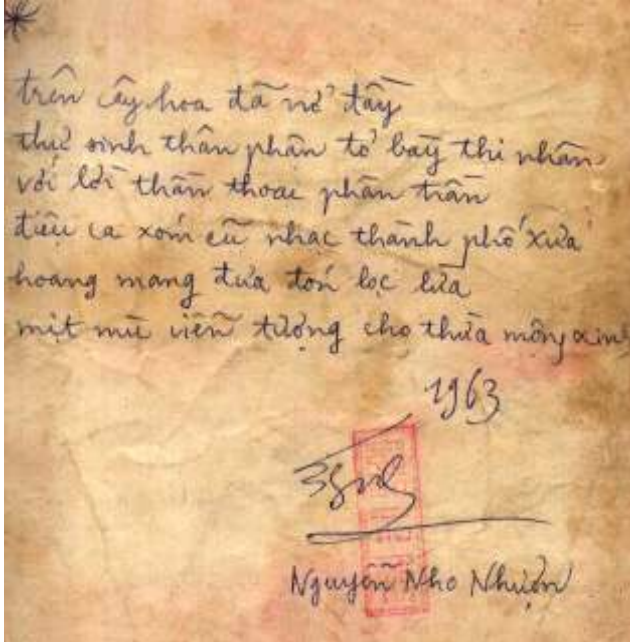

Với Tình Yêu

bỗng tình yêu đó khô hài
nửa nhãn mặt khóc nửa cười sân si
mỏi môi nói chẳng được gì
bước chân hoang dại biết về phương mô
vòng tay ôm chặt hư vô
mà nghe tình ái đi vào cô đơn

mục lục: 1.trong vườn mùa xuân/ 2.thu vàng/ 3.những lời sương khói/ 4.bài ca du mục/
5.tâm sự buổi sáng/ 6.tuổi xuân của chàng/ 7.truyền cảm/ 8.nói với quê hương/ 9.cánh
đồng tình yêu/ 10.dư âm/ 11.tuổi học trò/ 12.bài ca của một người đang sống/ 13.niềm cô
đơn/ 14.mây và gió/ 15.âm điệu tình yêu/ 16.người con quê hương/ 17/cảm nghĩ/ 18.điệu
tình thứ nhất/ 19.tiếng ca mùa đông/ 20.thân chim/ 21.bé bỏng/ 22.khi ở vĩnh điện/
23.một lần đó/ 24.những cánh đồng/ 25.nói với mùa xuân/ 26.những khúc ca hoang/
27.thơ tư bệnh viện/ 28.xuân và cuộc đời/ 29.nhớ một người/ 30.chuyện về cuối năm/
31.vai tuồng/ 32.âm điệu vào đời/ 33.đám tang qua thành phố/ 34.nhì/ 35.người sai gòn
cô độc/ 36.trùng dương ảo diệu/ 37.lời cuối năm/ 38. tiếng nói giữa hư vô.

thủ bút của Nguyễn Nho Nho

ghi chú: tài liệu từ nhà thơ Nguyễn Nho Khiêm, Việt Nam

Nguyễn Nho Nhượn

Nhà thơ. Tên thật **Nguyễn Nho Nhượn**, sinh ngày 12 tháng 3 năm 1946, tại La Qua, thị trấn Vĩnh Điện huyện Điện Bàn tỉnh Quảng Nam.

Theo học tại Trung học cơ sở tại trường Nguyễn Duy Hiệu - Điện Bàn và học Trung học phổ thông tại trường Trần Quý Cáp - Hội An. Khởi làm thơ từ năm 1962, có thơ đăng trên các tạp chí: Văn, Văn học, Thời Nay, Bách Khoa, Phổ Thông, Nghệ Thuật...

Trình diện nhập ngũ vào quân trường Sĩ quan trừ bị Thủ Đức nhưng còn đang trong thời thụ huấn bị bạo bệnh và mất ngày 24 tháng 5 năm 1969 tại Tổng Y viện Duy Tân Đà Nẵng.

Tác phẩm đã xuất bản :

Tiếng Nói Giữa Hư Vô (thơ 1972)

Những tác phẩm đã hoàn thành, chưa xuất bản:

Những lời sương khói / Lời buồn trong tim / Nỗi buồn mọc cánh / Những khúc ca hoang
(Tác Giả Việt Nam- Lê Bảo Hoàng)